

Sommer; den Gene, som Varmen og Støvet vilde dem, der køre paa Jernbanen herhjemme, er for intet at regne imod, hvad man maa lide i den tilsvarende Aars-tid, naar man rejser med Jernbane paa Fastlandet Syd paa. Den største Gene fremkommer jo egentlig ogsaa kun, naar man kører hen over Fyen, hvor man jo kører midt paa Dagen og i Retningen Øst—Vest, altsaa tværs paa Solstraaalere-thingen, hvorved altsaa den særlig stærke Hede fremkommer. Men naar man saa klager over, at Kupeerne ere saa fyldte med Støv, vil jeg sige, at dette Støvonde er et Onde, som man ikke kunde dæmpe uden uhyre Omkostninger. Og desuden ligger dette Onde meget i den Ufornuft, der er hos Folk. Naar de nemlig under saadanne Forhold køre paa Jernbanen, da lukke de altid Vinduerne op paa Læsiden, men paa Læsiden lider man jo netop af Støv og Røg; fordi den af Vinden drives over paa Læsiden, hvorimod Folk pligtsskyldigst altid lukke Vinduerne paa Vindsiden, der hvor den friske Luft kan komme ind. Man kan naturligvis sige, at der støtte Folk sig noget paa, at der staa i Reglementet for Befordringen paa Statsbanerne, at naar en af Passagererne forlanger det, skulle Vinduerne i Vindsiden være lukkede. Det er en Bestemmelse, som i mange Tilfælde kan være overmaade god, men som, naar man netop vil undgaa Støv og Røg, er en meget uheldig Bestemmelse. Jeg vil ingenlunde sige, at den burde fjernes, men hvis alle i en Kupe lide, saa kunne de komme noget ud over Lidelsen ved at gaa den Vej, jeg her har antydet.

Jeg skulde antage, at den ærede Minister for offentlige Arbejder ikke vil være ganske uenig med mig, naar jeg siger, at det er en — ja, det er jo vanskeligt at finde det rette Udtryk, men lad mig sige — ikke korrekt Maade for Staten at skaffe sig Indtægter af Statsbanerne derved, at Fripassene til nogle gamle Pensionister inddrages eller i alt Fald formindskes i en betydelig Grad. Thi aldeles bortset fra, at det ikke kan hjælpe svært meget for Statskassen, anser jeg i alt Fald denne Fremgangsmaade for at være forkastelig. Fejlen skete i Fjor, som jeg ogsaa har fremhævet, og den ærede Minister har rettet den i Aar. Men til dette Forhold knyttede jeg en Forespørgsel til den ærede Minister, nemlig om, hvorvidt han ikke var enig med mig i, at de gældende Love og Overenskomster imellem Staten og det tidligere sjællandske Jernbaneselskab gave disse Folk en Ret, saa at der — hvis den ærede Mi-

nister sluttede sig hertil — kunde blive Tale om en Erstatning for indeværende Finansaar. Den ærede Minister benægter, at de have en saadan Ret, og jeg skal altsaa indtil videre bøje mig for den ærede Minister, men da Ministeren begrunder dette i, at der i sin Tid var givet de paagældende Meddelelse herom, ønskede jeg gerne at spørge den ærede Minister, hvornaar og i hvilken Form de paagældende have faaet denne Meddelelse.

Den ærede Kultusminister har udtalt sig om de Spørgsmaal, som jeg tillod mig forleden at fremdrage. Den ærede Minister udtalte med Hensyn til Spørgsmaalet om Menighedsraadens Indflydelse paa Præstevalgene, at Ministeriet har faste Regler at gaa efter, saaledes at, hvis jeg har ment, at der var noget vilkaarligt i Ministeriets Fremgangsmaade, saa forholdt dette sig ikke saaledes. Jeg vil dertil svare, at jeg lægger i og for sig mindre Vægt paa, om der er nogen Vilkaarlighed deri eller ikke, fordi Ministeriet efter Loven har fuldstændig Ret til at beholde, hvilke Ansøgninger det vil, og afsende de Ansøgninger, det vil, til Menighedsraadet. Men det er naturligvis meget godt, at Ministeriet gaar efter nogle Regler. Maatte jeg maaske her spørge om, hvorvidt disse Regler ere skrevne eller trykte, og hvorvidt der ikke sker Undtagelser fra disse Regler. Jeg mener naturligvis ikke Undtagelser paa den Maade, at Ministeriet sender flere Ansøgninger til Menighedsraadet, end det egentlig efter disse Regler behøver at gøre, men jeg mener, om de ikke oppe i Ministeriet tilbageholde Ansøgninger, skønt Reglerne maaske kunde hjemle disse Ansøgere Ret til at komme ud til Menighedsraadet. Ministeren indrømmer jo dog altsaa dette, at Ansøgerne intet vide om, hvorvidt deres Ansøgninger ere sendte til Menighedsraadets Erklæring eller ej, og de Ulemper — og efter min Mening store Ulemper —, som ligge deri, ere altsaa til Stede. Nu siger ganske vist den ærede Minister, at saavel Menighedsraadene som Præstestanden ere gaaede frem der paa en saadan Maade, at det tjener begge til Ære. Ja, det tør jeg heller ikke paa nogen Maade benægte, men den ærede Minister vil vist indrømme mig, at det kun er et Haab, Ministeren har, men at han ganske mangler Materiale til at bedømme disse Forhold. Det er uimodsigeligt, at Ansøgerne til Embedet, efter at Menighedsraadet har faaet Ansøgningerne til Betænkning, baade rejse til Menighedsraadets Medlemmer og skrive til